

F. t. l. vedr. frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien m.v.

påklages til statsamtmanden, der træffer den endelige administrative afgørelse, jf. § 25, stk. 3, 3. pkt.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 11 (psykiatrilovens § 30)

Efter psykiatrilovens § 30 skal der på hvert enkelt psykiatrisk sygehus eller afdeling oprettes patientråd eller afholdes patientmøder efter regler, som fastsættes af sundhedsministeren. Ved lovforslagets § 1, nr. 11, ophæves denne ordning, således at der skabes mulighed for at indføre individuelle ordninger med hensyn til patientindflydelse på de enkelte psykiatriske afdelinger. Der henvises til pkt. 11.2. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 12 (psykiatrilovens § 32)

Efter psykiatrilovens § 32, stk. 2, har klage over beslutning om anvendelse af tvang ikke opsættende virkning. Klage over beslutning om tvangsbehandling, jf. kap. 4, har dog opsættende virkning, medmindre omgående gennemførelse af behandlingen er nødvendig for ikke at udsætte patientens liv eller helbred for væsentlig fare. Ved lovforslagets § 1, nr. 12, udvides muligheden for omgående at iværksætte tvangsbehandling, selv om patienten eller patientrådgiveren klager over den påtænkte tvangsbehandling.

Forslaget indebærer, at der også kan tvangsbehandles uanset klage i tilfælde, hvor omgående gennemførelse af behandlingen er nødvendig for at afværge, at patienten udsætter andre for nærliggende fare for at lide skade på legeme eller helbred. Udtrykket »andre« kan både omfatte medpatienter, personale, besøgende eller andre, der kommer på afdelingen. At faren for skade på legeme skal være »nærliggende« indebærer, at der i det enkelte tilfælde skal være tale om en konkret, aktuel og påviselig fare, f.eks. at patienten udviser en truende adfærd. Faren behøver derimod ikke nødvendigvis allerede at have manifesteret sig i en skadevoldende handling.

Hvis patienten alene udsætter andre for verbale forulempelser, der ikke indeholder trusler om vold, f.eks. kraftig råben eller stærkt drillende adfærd, vil der ikke være mulighed for at fravige hovedreglen om opsættende virkning. I sådanne tilfælde vil der dog efter omstændighederne være mulighed for bl.a. at tvangsfiksere, jf. psykiatrilovens § 14, stk. 2, nr. 2.

Til nr. 13 (psykiatrilovens kapitel 10)

Ved lovforslagets § 1, nr. 13, gennemføres visse ændringer i den nugældende klageordning, jf. psykiatrilovens kapitel 10 og afsnit 5 ovenfor i de almin-

delige bemærkninger til lovforslaget. Ændringerne består i, at klager over frihedsberøvelse fremover skal behandles af de lokale patientklagenævne i 1. instans i stedet for at skulle indbringes direkte for retten, jf. § 35 i lovforslagets § 1, nr. 13.

Endvidere indføres en absolut frist på 7 hverdage for patientklagenævnets behandling af klager over tvangsbehandling, der efter psykiatrilovens § 32, stk. 3, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 12, har opsættende virkning, jf. § 36, stk. 3, 1. pkt., i lovforslagets § 1, nr. 13.

Endelig gives der mulighed for administrativt at indføre en ordning om indberetning af afgørelser fra patientklagenævnene og Sundhedsvæsenets Patientklagenævn og om offentliggørelse af afgørelser af generel betydning, jf. § 39 i lovforslagets § 1, nr. 13.

Til § 34

§ 34 indeholder regler om patientklagenævnenes nedsættelse og sammensætning og om udgifter ved nævnenes virksomhed m.v. Bestemmelsen viderefører med enkelte redaktionelle ændringer § 35 og § 39 i den nugældende psykiatrilov. Det forudsættes i den forbindelse, at den nugældende praksis, hvorefter klager fra patienter, der er indlagt på Frederiksberg Hospital, henhører under Københavns statsamt, kan videreføres også efter lovforslagets bestemmelser, uanset at Frederiksberg Hospital er omfattet af Hovedstadens Sygehusfællesskab, der er beliggende i Københavns kommune. Der henvises i øvrigt til afsnit 6.2.3. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 35

§ 35 indeholder regler om patientklagenævnenes saglige kompetence. Bestemmelsen indebærer en udvidelse i forhold til den nugældende bestemmelse i psykiatrilovens § 36, idet klager over *tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse og tilbageførsel* fremover skal behandles af patientklagenævnet i 1. instans. Bestemmelsen viderefører i øvrigt den nugældende ordning i § 36 uændret.

Således behandler patientklagenævnet også efter § 35 i lovforslagets § 1, nr. 13, klager over *tvangsbehandling, tvangsfiksering, anvendelse af fysisk magt og beskyttelsesfiksering*. Endvidere omfatter patientklagenævnets saglige kompetence som hidtil klager, der både angår tvangsanvendelse og *sundhedspersonalets faglige virksomhed*. Såfremt klagen over den faglige virksomhed ikke har forbindelse med tvangsindgrebets foretagelse, behandles den fortsat af Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, jf. afsnit 5.1. ovenfor i de almindelige bemærkninger.